

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VII. Quomodo discipuli Lutheri inconstantiam eius excusent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

factus : seque potius cum Papis purum sanguinem, quam cum Zuinglianis purum vinum malle. At e contra idem plusquam ducentis locis dicit panem manere panem, & vinum manere vinum. In libello de Eucharistia adoratione, & alibi quoque, docet Christum in Eucharistia esse adorandum. Non panem tantum, inquit caelestes seu fanaticos Prophetas, sed Corpus Christi in pane habemus. At ab hac ille sententia post discessit, ut ex Locis Communibus Philippi Melancthonis, & Confessione V. Vitebergensi apparet, vbi dicit, Corpus ibi extra manducationem esse non posse. Eoque se nullum diem festum magis odisse, quam eum qui Corporis Domini appellatur. Quod si panis in Eucharistia maneat, idololatriam committere eos qui adorant. Eadem ratione idololatriæ & illi censendi fuerint, qui ad pedes Salvatoris nostri in his terris ad salutis nostræ opus peragendum commorantis sese abiecerunt, ut qui vellem qua humanitas eius amicta erat, adorarent. Hic vero horribilem illam Sebastiani cuiusdam Lutherani nota blasphemiam, dicentis, qui Christum in Eucharistia adoret, diabolum adorare.

VI. Odiosa illa de duabus speciebus à Bohemis primum mora disputatio & contentio Luthe- ro mitum in modum initio displicebat. Ait enim, Communicationem sub duabus speciebus probati quidem esse exempli, si per Concilij decreta aliter statutum non sit; quia tamen Christus hac in re nihil tamquam necessarium ordinaverit, pacis magis esse habendam rationem utpote à Deo nobis mandata, quam de speciebus contentionem suscipiendam. Neque probare se posse, ut Sacramentum Eucis sub una aut altera specie porrigatur, nisi id fiat ex Concilij decreto. In libro De Captiuitate Babylonica ait, eos qui Sacramentum sub una tantum specie percipiant, non peccare: licet in Sermonibus suis & scriptis quibusdam, ac præcipue in Epistola Consolatoria ad Hallenses contrarium affirmet, scilicet, sub una specie Sacramentum hoc bona conscientia percipi non posse, hacque occasione magnam hominum multitudinem in infernum precipitatam. Immo quum Papa id prohibuerit, in eius contemptum sub duabus speciebus omnino esse communicandum. Vide nihilominus quomodo idem in libro cui titulus est Declaratio Eucharistia, &c. loquatur, ac conscientiam suam deuudet, vbi dicit, Numquam hanc suam fuisse sententiam aut intentionem, quod scilicet Episcopi propria auctoritate Communionem sub duabus speciebus distribuere possint, nisi id

à Concilio generali ita sit decretum. Postea vero longe aliam, verè Christianam scilicet, & Antichristi præcurfore dignam sententiam amplexus, non iam pacem Ecclesiæ, ut supra præ se ferebat, desiderans, sed meram discordiam & contentiones spirans, scribere non dubitauit, Si forte Concilium statuerit Eucharistiam sub duabus speciebus accipiendam, non esse quidquam in hoc mudo ob quod id facere, aut ut à suis fiat permittere velit; sed e contrario in Concilij despectum, una specie contentos fore; immo potius, quam duabus speciebus utantur, tam unam quam alteram dimissuros; & eis qui duabus ex Concilij auctoritate, ut fuerint, anathema dicturos. Sic homo ille in Captiuitate sua Babylonica desperandus loquitur, qui tamen postea in Ecclesia sua Communionem sub utraque specie instituit, Laicis, ut aiebat, non minus quam sacerdotibus necessariam; quamvis antea sæpe Hussitarum & Calixtinorum in eo errorem reprehenderit. Sed non ei in mentem venit quod contra Emserum & alibi scripserat, Qui in materia religionis sibi ipse aduersetur, & vel in uno tantum articulo mentiat, à Deo eum non esse. De coniugio sacerdotum similia fere sensit ac scripsit. Quum enim fere non posset articuli huius seu controuersia: decisionem ad Concilium remitti, in epistola ad Nobilitatem Germanicam impudentissime ait, si de Sacerdotum coniugio Concilium aliquid statuerit, atque indulgere voluerit, se sacerdotibus permissurum, ut potius tria scorta habeant quam unam uxorem ducant.

VII. Lutherani vero ut Magistri sui inconstantiam colore aliquo velent, aiunt ecclesiam ab eo non simul & semel, sed sensim ac pedetentim adificatam; neque Deum ab initio statim ei omnia reuelasse. Et ipse Lutherus alibi orat, ut si quando erret, sibi ignoscatur, ut qui solus sit, ac tanto oneri ferendo impar. Quasi Spiritus S. ei cui gratiam suam præstare vult, ex dimidia tantum parte veritatem & dimidia falsitatem reueler. Atqui, ut Ambrosius dicit, (a) momenta gratia Spiritus S. nequaquam tarda sunt: Dei opera perfecta sunt: & ut inquit scriptura, Deus numquam è dimidio conuersit (b). Sed occurrunt, mirum videri non debere quod Lutherus paullatim à Spiritu S. illustratus sit, quum etiam Christus Saluator noster in dies profecerit, nec omnia

caele.

a In Lucam. b Deut. 32.

coelestia secreta ei simul sint relevata. Hic est unus ex Lutheri atheismis. (a) quem etiam in discipulos suos transfudit, quemque etiam Zuinglius (b) Bucerus & Calvinus (c) amplexi sunt, qui omnes affirmant, Christum non statim in initio omnem scientiam ac sapientiam perfectionem, ut Papista somniant, habuisse, sed paulatim & per gradus quosdam accepisse. Atrox hæc blasphemia est, quæ ignorantiam Deo attribuit, contra S. Scripturæ & omnium SS. Patrum qui umquam scripserunt, auctoritatem. Sed quia Lutherus dicit se solum esse, ac tot tantaque res assequi sufficere non posse, cur non eandem excusationem admittit, misero Carolstadio spiritus sui imbecillitatem allegante, ut qui tum in veritate nondum plene fuerit instructus? Carolstadius, inquit Lutherus, (d) eo se excusat, quod in initio spiritum non satisfertem habuerit. At Dei spiritus hæc excusatione non utitur. O demon, iam scio quis sis. D. Paulo post conversionem coelestis scientia statim fuit infusa: & postquam spiritus S. descendit super Apostolos, omnis error ab eis fugatus fuit & exclusus. Sed agere, Numquid Lutherus postquam ab Ecclesia defecit, iam magna hominum multitudine ad se attracta, diu incertis opinionum ventis fuit agitatus, dum iam hoc iam illo modo tam doctrinam quæ Ecclesiam suam format ac reformatur? At quid miseris illis animabus factum est? quod illæ pervenerunt, quæ ipsum sequuntur, interea dum ille credit quod postea negavit; & dum improbat quod postea probavit, decesserunt? Hæc Lutheri inconstantia Sacramentarij occasionem & animum dedit, Impanationem quam ille tanto labore sectæ suæ persuaserat, ex ipsis Lutheri scriptis impugnandi ac refutandi. Et si vero Beza fatetur (e) Lutherum sæpius errasse, iustam tamen auctoritate Calvinismum passim defendit. Sed quid de hoc Schlussemburgius? (f) Beza ait more omnium Sacramentarij, veritatem corrumpere. Meridiano enim sole clarius esse, post Renatam Evangelij doctrinam, Sacramentarij opinionem à nemine maiori zelo, ardore & vehementia quam à Euthero fuisse impugnatam. Verum audiamus ipsius contra Sacramentarios, tam varijs modis in sanctissimum Sacramentum grassantes, sententiam, & quomodo ille in libro De Verbis Cœnæ Domini loquatur id unice permolestè ferens, quod, ut alij, præsentiam Christi in Sacramento negare, etsi velit, non possit.

VIII. Doctor Carolstadius, inquit Lutherus, in verbis illis Hoc est corpus meum, pronomen Hoc misere-

detorquet. Zuinglius verbum substantivum Est. Oco-lampadius nomen Corpus. Alij totum textum pervertunt, & pronomen Hoc omnino delent, sic interpretantes: Accipite, manducate corpus quod pro vobis traditum est, quod hoc est. Alij alteram textus partem interpositis verbis, misere crucifigunt dicentes: Accipite, manducate quod pro vobis traditum est, Hoc est corpus meum, in mei commemorationem, id est, Corpus meum non hic est realiter, sed tantum commemoratio mei corporis, ut textus intelligatur. Accipite manducate, hæc est commemoratio mei corporis, quod pro vobis traditum est. Præter hos alij sunt (ut septenarius numerus compleatur) qui dicunt, non agi hic de articulo aliquo Fidei, eoque non tanta vehementia hic disputandum esse aut pugnandum, sed liberum esse cuique credere quod videatur. Hi quidem omnia destruunt ac proculcant; & tamen eorum quilibet spiritum S. habet, scilicet, neque in tam diversis & contrarijs probationibus ac textus allegationibus quicquam erroris vult insimulari; quamvis necessario veritas tantum una sit. Vide quæso, quam aperte diabolus nobis illudat, Hactenus Lutherus, qui septuaginta illam Sacramentarij hydram representans, in se ipsum capitalem sententiam pronunciat. Ad quid, inquit in Sermone de Eucharistia, ego verba illa, Hoc est corpus meum, lubens volens obscuram, & nescio quas subtilitates confingendo, errorum labyrintho me involvam? An in tam simplicibus & claris verbis ulla potest esse ambiguitas aut obscuritas? Accipere panem gratias agere, dare ad manducandum & bibendum. Hoc est corpus meum, Hic est calix sanguinis mei. Et miseri Sacramentarij ad sudorem usque, verba hæc edetorquere laborant, ut significent id quod eorum aliquis somnariavit aut deliravit. Quid hoc est? inquit in eodem libro. Quis umquam legit in scriptura Corpus idem dici aut esse quod signum corporis? Et verbum hoc est, esse idem quod significat? Quæ umquam lingua taliphraasi aut modo loquendi usa est? Ego certe nihil aliud persuadere mihi possum quam hunc ipsum esse diabolum, qui per superbam suam malitiam in re tanta nobis illudat. Est alius, ait alio in loco (g) S. Spiritus, (nimirum diabolus) qui opinionem hanc auribus quorundam insusurrat & cerebro imprimi: disputationem hanc non esse de re magni momenti non tanta vehementia disputandum esse de eo. ubi

T 3

quisq.

a Luth. in Conc. de Natal. Dom. b Ad cap. 2. Luc. c ad ca. 24. Luc. d in Harm. Evang. ad c. 3. Matt. & in Ioan. 6. 18. 21. Coloss. 1. & 8. c Tom. 2. f. 35. cont. scelest. Prophet. Lib. cont. Salu. f. Lib. 2. Theol. Calvin. g. Tom. 2. Germ. f. 257.